

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили оптужени:

- **Поповић и Грујић,**
- **Браниоци адвокати Шалић Миломир и адв. Зоран Дрљача, по заменичком пуномоћју адвоката Перковић Мирослава, као бранилац опт. Поповића,**
- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић и**
- **Пуномоћник оштећених Наташа Кандић.**

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави и да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Винко Радовић.

Сведок ВИНКО РАДОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте Радовић Винко, је л' тако?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ваши лични подаци исти као у фази истраге или има неких можда измена?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Исти су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исти, је л'? Добро. Ви сте овде као сведок дужни да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на поједина питања ако бисте тиме изложили себе или сродника тешкој срамоти, знатној материјалној штети или кривичном гоњењу. Ви сте заклетву положили па ћу вас ја опоменути да та обавеза и даље стоји. Нисте у средству са оптуженима, је л' тако?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок упозорен, опоменут, са личним подацима као у списима, наводи:

Ви сте саслушани пред истражним судијом у септембру 2007. године па ћу вас прво питати да ли остајете при том исказу?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због начела непосредности поступка молићу вас да укратко поновите ваша сазнања везано за овај догађај који је предмет овог кривичног поступка а наиме Тужилаштво за ратне злочине поднело је оптужницу против присутних Грујић Бранка и Поповић Бранка, због кривичног дела ратни злочин, ставља им се на терет узимање талаца 01. јуна 1992. године у циљу размене из ових села околних око вашег села и на крају лишење живота великог броја људи, па да нам кажете шта је вама о томе познато, да ли нешто знате о улози овде присутних људи, да ли сте ви били тих дана у вашем селу? Изволите?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па моје село је Петковци и око тог села су муслиманска села – Клиса, Ђулић и Дураковићи и ако их имате у предмету да их не набрајам све. У том неком периоду прије поменутог датума тензије у тим нашим селима и муслиманским и српским су биле кулминирале до граница нетрпељивости. Ја и неколицина људи из Петковаца, такође и других села српских Шетића и Бошковића и муслиманских Клиса и Ђулића и осталих, покушали смо да се издоговарамо и да направимо пар састанака у тим селима како би ситуацију колико-толико смирили или можда ставили у неко стање подношљивог.

Имали смо такве састанке, чини ми се у свим овим поменутиим селима и после тога је дошло до постављања барикада у селу Дардагани од стране муслиманских формација, до сукоба са неких српским снагама и наше су се везе прекинуле, више нисмо имали никакве контакте ни могућности да се састајемо. Не знам колико после тог времена на захтев муслиманских тих представника, између осталих Ђулић Алије, који је дошао до моје куће а она је прва на уласку у село и пред њом је била српска барикада, тражећи да пробамо да направимо неки контакт с неким из власти из Зворника где би они разговарали с њима о даљим проблемима и стању у њиховим селима. Ми смо обећали да ћемо пробати да контактирамо од наших власти пошто смо и ми били великим дјелом одсечени од наше централе и од наших руководиоца, нисмо имали неке контакте с њима у том периоду и не могу сад тачно рећи да ли је то био Ивановић Милан или Ивановић Момчило и један од њих је мене обавјестио да ако бих ја хтео да примим у моју кућу те људе могло би да дође до таквог састанка, као да не би ти људи улазили дубље у село, пошто је моја кућа прва на барикади ја сам то и прихватио.

До таквог састанка је дошло, мислим да су то били поподневни сати, не знам тачан датум, у моју кућу су тада дошли од Срба Јово Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само користите те псеудониме, имате ту можда неке људе које знате, а који су саслушани под псеудонимима, тај сведок «Q», сведок «P», ако можда те људе. Ево то сад ту стоји испред вас.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Био је кажем Јово Мијатовић и овај «Q».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Срба?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да. Била су два још Србина која ја тада нисам знао а сад знам о коме се ради, то је био Васић Драгомир и Сретен Милошевић. Од Муслимана знам да је био Ђулић Алија и још је неко био са њима али верујте да не знам ко је то био. То би било од присутних. Ја сам их примио у кућу, за столом су седели заједно и разговарали о том проблему да би ти људи из околних муслиманских села напустили ту територију и да им се омогући некакав несметан пролаз и морам да напоменем да цео ток догађаја је, разговора је текао тако да сам ја у мојој кући спремао људима заједно и кафу и служио их пиће, излазио сам неколико пута и до подрума по пиће пошто су ми супруга и дјеца већ били избегли са те територије и нису се налазили кући. Нисам пратио читав ток разговора али оно што сам пратио знам да су причали Муслимани да би желели да напусте ту територију, да нису безбедни у тој територији, да се појачавају тензије и проблеми, да би да оду са тих простора. Знам да су ти људи који су дошли, мислим на Васића и Милошевића причали да су и они избегли са подручја тих њихових општина, мислим да се ради о Кладњу и Живиницама и да су и они са својим породицама смештени у Зворнику или не знам већ гдје и причали су какве су они патње у том путу имали и договорили су се да ови људи напусте ту територију сутрадан ујутру. Био је чини ми се договор да то буде у јутарњим сатима – осам, девет чини ми се, не знам тачно.

Када су они напустили моју кућу и разишли се ми смо се договорили у селу са нашим командиром сеоске страже Момчилом Ивановићем да појачамо наше страже око села бојећи се одређених инцидената, што смо и урадили. Све што нас је било ставили смо се на ободу наших села и тако дочекали јутро. Не знам тачно које је то време било, али у неком времену можда мало прије подне добили смо одређену информацију да Муслимани већ крећу према Бијелом Потоку, брду горе од Клисе према Дураковићима и да је горе прошло неке војске и полиције. Ми смо и остали на тим нашим положајима до негдје можда и поподневним сатима, можда и четири, пет, не знам тачно вријеме, давно је било. Тада смо добили нову информацију да је дио становништва српског из Петковаца и Шетића напустио село у супротном смјеру, то је према Китовницама на супротну страну, да су купили ту што је било старих и нејачи и да су они напустили село и ја сам од Момчила Ивановића добио задатак да пробам да сиђем са положаја и да пробам да дођем до информације шта се дешава са наших људи и шта се уопште дешава доле у котлини у селу. Сишао сам са положаја где сам био у село, у селу сам нашао једног старијег човека који ми је рекао шта се догађа, да су наши сви напустили и кренули

према Јардану кроз Грбовце и Китовнице, ја сам «заставом 750», зв. «фићо» тада кренуо пут Зворника. Ишао сам у Бијели Поток и у Бијелом Потоку сам видио пар камиона и нешто војске, неке полиције, било је разних униформи, зауставили су ме и питали где сам пошао, ја сам рекао да идем да видим шта је с тог нашег народа, требао би се пробити до Зворника. Они су ме враћали назад кући, ја сам мало више инсистирао и пустили су ме да прођем. Но, међутим, имао сам још неколико барикада до града. У град кад сам дошао на уласку у град барикаде су ме упутиле да идем ка згради Војног одсека. Тамо кад сам дошао било је неколико војника и питали су ме шта ја тражим ту, по чему сам дошао. Ја сам рекао шта је, они су рекли да то све знају, да су обавештени, има ту некакав Алија, ја сам рекао да човека знам, да ми је познат, да је из мог села и они су ми рекли да би било добро да се ја вратим у село.

С Алијом сам се видео тада, чини ми се да је то било у ходнику код те зграде на кратко, рекао сам му да сам и ја дошао због проблема што су и моји изашли из села и одатле сам се вратио у моје село али путем кроз Јардаре, јер се више нисам враћао на поменућу трасу којом сам дошао.

У село сам дошао покасно у ноћ, предвече и добио сам нову информацију да је у селу нестало наше двоје дјеце. Ради се о Ивановић Јерку и Ребић Слађану, дечацима тада од по 14-ак година.

Претходно сам заборавио рећи да је у село дошло и нешто тих људи од Васићевих на наше инсистирање који су са њим изашли јер нас је мало па да боље обезбедимо село и ту смо ноћу обезбедили село и сутрадан смо добили информацију да су та два дечака одведена у правцу Сапне. Фактички била су заробљена и одведена одатле. Не могу се тачно сјетити да ли је то истог тога сутрадан дана или дан касније нађена је једна група муслиманског народа која није изашла са овим народом, не знам на којој локацији је нађена и неко је предложио горе Ивановићу, том нашем командиру страже, да би могло доћи до могуће неке размене за та наша два дечака. Да ли је тај исти дан дошло до формирања батаљона, то нисам сигуран рећи, али мислим да је то следило или дан тај или дан касније, формиран је батаљон и он је даље преузео улогу око замене тих наших дјечака. После извесног времена, не знам да ли је то 20 дана или мјесеца дана, дошло је до, јер можда чак и више, не знам тачно временску дистанцу, дошло је до размене тих дјечака. Не знам детаље о тој размени, с обзиром да сам ја и у то време даље боравио на рову, али знам кад су се деца појавила у село, значи да су размењена.

То је нешто што бих ја могао рећи о овом догађају и то је нешто што сам рекао и у претходној изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о овој оптужници ништа не знате?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Знам да ниједан од ових људи није учествовао на том састанку. Једног од ових људи ја никад нисам видио, Грујић, овог другог не

знам како се зове Марко, како се зове тај човек, чуо сам из приче, али ја те људе не знам, тог човека не знам. Грујића знам, Грујић је био председник партије у којој сам ја био одборник испред СДС-а. Знам човека из суседних села од раније из свог живота, али ни 10-ак, 15-ак дана прије ових збивања није се појављивао у нашем крају, кажем да смо били одсечени од наше матице. Није присуствовао том састанку, није се појављивао ни наредних можда не знам можда и мјесец дана иза формирања батаљона, тек некад касније сам из формирања батаљона чуо да је некад се појавио у нашој команди, а то је Грујић Бранко. Ако сте ме добро пратили, значи пред почетак ових наших договора са Муслиманима у току договора са Муслиманима, Грујић Бранко се није појављивао ни на састанку у мојој кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Схватила сам то, него да ли знате нешто о судбини ових људи који су убијени у јуну месецу ваше комшије? Рекли сте то би било отприлике то.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам схватио, ја се извињавам нисам схватио, ја сам мислио да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је предмет поступка шта је с људима?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ми смо кад је се десила та ноћ састанка па сутрадан њихов одлазак добили одређену информацију кроз село од некаквих наших мештана ту да имају информацију да је Момчило Ивановић рекао да ће ти људи да иду у Мемиче на размену тако сви скупа. Касније смо други, трећи дан добили информацију да је на Бјелом Потоку било растављање мушкараца и жена, да су чини ми се жене и дјеца отишли на Мемиче а да су Муслимани негде одвежени. После подужег времена имали смо информацију да су ти људи смештени у Техничко-школски центар и одатле су вођени ка Пилици. Касније после много година сам из суђења Ердемовићу и неким сазнао да су ти људи побијени на локацији Пилице јер то је из медија и штампе коју сам читао. Онај дио што, напоменуо сам тај један дио људи, не знам цифру, не знам ни колико их је било, је размењен за Слађана и Јерка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад у јуну нисте чули да су људи убијени?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па можда сам чуо и крајем јуна, не знам дистанцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете после много година сам чуо да сте рекли?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па после много година сам споменуо Ердемовићево суђење али одређена прича је била да су људи одведени у Пилицу и да се у Пилици губи траг, није нико ништа причао конкретно, а конкретно сам први пут нешто сазнао кад је почело суђење Ердемовићу, тад се наводило да су људи побијени у Пилици тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад сте чули да су смештени у школском центру?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па можда 10. јуна, 15. тако су боравили једно време у Техничко-школском центру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли тих дана после 01. јуна ви силазили до града, до Каракаја?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Није могао доле још нико проћи од наших. Нас је укупно 64 војноспособних било а терен који смо обезбеђивали физички је више од 4,5 км.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви имали неку функцију у селу?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Био сам одборник у Скупштини док је она живела. По избијању напада на Зворник Скупштина се више није састајала, наш мандат је био умртвљен и ја нисам имао никакву сједницу можда до 1993. или 1994.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Скупштина није радила?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Можда је она радила, мене нико није позивао, али мислим да није ни радила, не знам тачно, то не знам одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је био председник Скупштине?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Председник Српске општине у то време је био поменути Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' он радио?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Откуд знам, ја га нисам имао прилику видети.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седнице Скупштине нису биле?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не. Ми смо 20 км од Зворника, добро можда 16-ак км од Зворника и нисмо имали прилику буквално доћи до града и информисати се о раду Скупштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ваше село Петковци колико је имало становника у то време?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: 267, 268 ако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' сте били формирали неку месну заједницу, је л' постојала месна заједница?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Месна заједница је живела.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И пре рата и тада?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: И пре рата и сада живи као месна заједница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био председник месне заједнице?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Председник месне заједнице у то време је био Ивановић Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милан?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да. Командир нам сеоске страже, такву смо формацију имали јер ми нисмо били увезани ни у батаљон ни у какву формацију, био је Ивановић Момчило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' он покојни?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Момчило и Милан су покојни обадвојица, 1992. су оба настрадали непосредно после ових догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њега поставио за командира страже Момчила?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ми у селу смо га бирали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад отприлике у односу на овај догађај?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па на можда 3-4 мјесеца пре избијања ових догађаја кад смо набавили нешто наоружања и онда смо се састали ко би нас могао водити по војном питању, једини он је био млађи водник из бивше војске, те смо сматрали да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У резерви, је л'?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да, резервни млађи водник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' сте ви били војно ангажовани? Јесте ли мобилисани?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па касније сам био мобилисан, а до тада сам био војник, сеоски стражар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад кажете до тада не знам на који мислите датум?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па негде можда 05, 06. јуна је формирана бригада зворничка, у њој батаљон и тада смо ми постављени као војна формација, до тад смо се ми звали некаква сеоска стража и свако село отприлике је имало тако нешто слично на нашем крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога је л' сте добијали позив за мобилизацију од војног одсека из града?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не. Није ни у мом селу не сећам се иједног човека да је добио тако позив, изузев они који су се затекли као редовни војници тадашње Југославије, на редовном служењу војног рока или активне старешине, ми таквих нисмо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, кад је то Алија кажете дошао код вас да моли да се састанак неки са влашћу из Зворника?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па то је негдје било крајем маја мјесеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико у односу на овај датум кад су ови људи?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Неколико дана пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Неколико дана пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он молио, шта каже?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Он је човек имао подоста проблема и ми смо таквих проблема имали, све чешће је долазило до неких инцидента, неко неког оставио проблем, постављене барикаде, не може се доћи до болнице, до хране и њега је вероватно таква нужда натерала да дође и није он мене тражио што сам му ја битан елемент него пред мојом барикадом била кућа, ми се лично познајемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте на граници Ђулића и Петковаца, је л' тако?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Гледано из Зворника прво Ђулићи па Петковци?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Јесте и ми се знамо још као комшије, били смо одборници обадвојица и нормално да је дошао до мене и ми смо њему обећали да ћемо покушати да исконтактирамо и дали смо задужење Момчилу пошто је он пролазио шумом према Грбовцима и доносио нам одређене тако неке информације и нешто, начин на који је он тамо долазио и пролазио, мени није познат, али знам да смо га задужили и да је он повратно јавио може се одржати такав састанак, само бих те молио буди у твојој кући да људи не улазе дубље у село да не иритирају кога и да не стварамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' то значи да је он обавестио овога Јову и "Q" па они долазе?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не знам ја кога је он обавестио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они су дошли, је л'?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Њих двојица су дошли на састанак, а кога је Момчило обавестио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' то био једини састанак са Јовом Мијатовићем и са овим сведоком "Q" да ви знате?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да, колико је мени познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај сведок "Q" помиње да сте ви пре тога имали многе састанке, да је то отприлике све већ договорено, да је ово био само неки технички састанак тог ранга уочи, што сте рекли у Клиси и то?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја сам то напоменуо, на састанцима није присуствовао Јово Мијатовић ни "Q".

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је на тим састанцима говорено?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Прво смо причали на тим састанцима дај да људи пробамо да смиримо ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' причано нешто о иселавању?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ма не, тада нико није ни причао, причали смо тада на тим састанцима ако има одређени проблем, а можемо ми и помоћи Муслиманима, дај да помогнемо или они нама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад први пут ви чујете да се помиње да они хоће да се иселе?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Тада када је Алија дошао да пита за могућност одржавања састанцима са неким од представника власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то уочи тог 01. јуна?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ајде да кажем пет, шест, седам, три дана, не знам тачно рећи, врло кратак период и тада нам је човек рекао. У међувремену су се десило иселење Козлука, људи су отишли с Козлука и он је рекао ево овако како је отишао Козлук ја више не могу ово трпети, има ли проблема са својим људима, имам притисак итд., можете ли ми направити један такав састанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви сигурни да је то тако било да су Козлучани отишли?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам сигуран, откуд ћу бити сигуран са ове дистанце, ја говорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што су Козлучани кажу сви отишли 26. јуна, имамо и писмене доказе?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па можда су онда с њима разговарали, можда је он имао контакт са њима, углавном спомињао је ту релацију Козлука, Алија је спомињао нама као једну од алтернатива и шта њега ето руководе одређени проблеми у селу и могућност да неко други разговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта он каже која све села хоће да се иселе?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Није он то ништа спомињао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ништа, само је питао можемо ли ми да разговарамо с неким од власти на ту тему, није спомињао човек ниједно село нити је изузимао ни групно говорио. Ја сам сматрао да је причао о укупно ту неколико села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је на тим састанцима учествовао и овај Божо Видовић из Малешиха?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: На једном састанку у Малешиху, пошто је то његово родно село, био је присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Божа?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ви не знате ко га је обавестио, Милан или Момчило кога су обавестили из власти?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Вјерујте да у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које је то било доба дана кад су они дошли тај дан уочи исељавања, да ли можете да кажете?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Кад су дошли на састанак?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па рекао сам, то је било негде у поподневним, вечерњим сатима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По подне, је л'?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па било је сигурно можда 16 часова или можда чак и више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' знате неког Зију Терзића?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Знам колега мој је радио у истој фирми са њим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' и он био на састанку с овим?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја сам напоменуо Алија је био још са два Муслимана, али верујте да с ове дистанце не могу тврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' могуће да је он био?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не могу тврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не могу тврдити, ја Зију знам добро, радили смо у једној фирми 20-ак година, чак је могуће да је био и он, али вјерујте да не могу то да тврдим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче нам је био сведок Васић Драгомир, каже да је био и Максимовић Радомир, поручник.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Видите, то сам заборавио рећи, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог краја Живиница?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Њега су они представили, кад су дошли представили су да је то командир њихове те неке јединице с којом је народ изашао, то сам заборавио рећи, вероватно тако. Не могу да се сетим ко је био са Алијом од Муслимана још.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је по вама била основна тема тог састанка?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја колико сам, нисам читав ток пратио нити сам био учесник неки живи у томе, знам да је била некаква, Алијино некакво запажање, ево па ми у селу смо у овим нашим селима солидно до сада

одржавали се, нисмо правили инциденте, као може то потврдити, комшија је он мени, ја сам то потврдио и ето било је одређених проблема и барикада, али то је махом било кумовано доласком тих људи из Снежнице и Теочака који су у Даргаданима поставили барикаде и устављали српски народ. Главна тема тог разговора био је њихов одлазак са тих простора на неко њима сигурније место да им ти наши представници који су с њима разговарали о могуће такав један одлазак и они су ту постигли такав некакав договор да ће они ићи, да ће им ови обезбедити нешто и превозних средстава. То је оно што сам ја у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је трајао тај састанак?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па није много.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није много?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Није много, мислим можда једно 45 минута јер смо кафу попили, по једно неко пиће, можда 45 минута до сат, сад не могу. Знам да није дуго трајало, то знам да су се врло брзо разишли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, колико ви то кафа скувасте, колико пописте ракије кад ви сад не можете ништа конкретније? Је л' има још нешто чега се сећате?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Једну смо кафу пили и једно смо пиће попили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И то се завршило?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: И састанчили смо, ево нек кажем да смо 45 минута, сат су људи састанчили и разишли се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајде нам реците ко прича и шта везано за превоз тих људи? Значи, ево да вас одмах?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Мислим да је један од ових сведока или Мијатовић или "Q" рекао да ће они обезбедити дио превозних средстава за превоз тог народа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли тај народ кола, тракторе, моторкултиваторе своје?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па вероватно да има, ја нисам тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било приче да ће они кренути својим превозним средствима, својим возилима приватним?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја то нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Да ли сте чули да ли они носе неке своје ствари или неко покућство, нешто?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ни то нисам чуо, по мени ни о томе није било приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте чули?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули какав то превоз да обезбеде, преко кога?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нико није спомињао преко кога, речено је да ће се обезбедити дио камиона за превоз тог народа или аутобуса, али нико није рекао ко ће то да уради. Од ова два сведока један је рекао обезбедићемо, није рекао ко конкретно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте у истрази да је било приче да ће неки део наоружаног муслиманског народа пребећи кроз шуму самовољно да ту може да дође до неких тензија?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То сам рекао и то се обистинило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то било?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То се обистинило, један дио људи није изашао на начин како је договорено, но је остао ту, покупио то двоје дјеце, то је напоменуо један од ових Муслимана и зато смо ми појачавали наше страже на ободу села и зато смо питали Васића ако има нешто људи да нам остави увече на конаку да можемо заклопити јер мало нас је, а територија је око 4,5 км тог дјела који би ми требали кружно затворити око села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте да сте тад задужили, да су они задужили Максимовића да са 30, 40 људи дође ујутру у село?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Јесте, Максимовић је ујутру дошао с 30, 40 људи и Момчило Ивановић их је распоредио да допуне наш дио који ми нисмо могли заклопити, то је дио према Клиси, насељу Клиса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту су сад држали те страже и ујутру?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Држали смо ту неколико дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ви кад сте кренули, ви лично ујутру или већ у току ноћи на стражу?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: После састанка, после одржаног састанка у мојој кући ми смо сви подигнути ко је год био способан и имао наоружање он је ишао тамо по неком распореду који је Момчило правило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се на том састанку говорило о маршрути кретања, колико је требало људи да изађе?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нико није причао ту причу, причало се да они сви желе да изађу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, куда, која путања кретања, како иду?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Рекли су да ће се ићи, да дођу на Бели Поток, одатле ће возила да их преузму и да их возе ка Мемећима колико ми је остало у сећању то је била прича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да би из Белог Потока ишли на Мемеће иду кроз ваше село, је л' тако?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не, иду назад, враћају се из правца Петковаца ка Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што ка Зворнику? Не иду на Сапну?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па имају две могућности – једну имају да иду на Сапну, једну да иду околу на Каракај па на Тузлу, то није нико причао којом ће маршрутом ићи. Речено је да сиђу на Бели Поток тамо ће бити преузети и пребачени на Мемеће, нико није говорио куд ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад сте на моје питање рекли зашто, кажете не, него овамо као да знате да су требали да?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не знам, то претпостављам, јер никад нико није ишао у та времена на Сапну па на Мемеће, сем то је нека моја претпоставка, не знам ниједан детаљ о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само знате да је било Бијели Поток место окупљања?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Место окупљала Бијели Поток, место њиховог пребацивања је Мемићи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је л' ви знате где су ти људи били, је л' су они били на тај дан уочи иселења, тај 31. мај каже сведок "Q" то је била недеља, је л' тако, је л' се сећате?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Немам појма да је то била недеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? Добро. Каже да су они и кажу заправо ови други сведоци да су они сви били у Клиси, је л' вамо то познато?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су се они скупили из тих својих села? Да ли су се сви скупили да ли ви то знате?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не знам тај детаљ, знам да је већина ту народа била на Клиси. Да ли су ту ноћ отишли или раније се некад скупили верујте да то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, где иде пут ка муслиманској територији из Клисе, је л' има неки пут да не морају да сиђу?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Мора сићи на.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Клиси има две раскрснице, је л' тако?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ајте ми опишите једну, другу где воде те раскрснице?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Прва раскрсница кад се пође из Петковаца у брдо на Клису и попне се на почетак Клисе, ту има једна раскрсница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где воде путеви од те раскрснице?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Једна води, десно пут води, десно води у Дураковиће и тим путем се може сићи на излазак Ђулића или на Бијели Поток.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а лево?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: А лево иде дубље пролази кроз Клису и може се тамо ићи у Малешиће и насеље Миокус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А за Сапну?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То је већ у Петковцима. Правцем Петковци-Сапна је један правац, са тог правца се одваја у Клису, има та једна раскрсница горе и поново тамо следећа раскрсница.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, има ли неки пут из Клисе ка Сапни ближи да се не иде на Петковце и на Ђулиће?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Можда су могли да сиђу на муслиманске Шетиће, па опет горе наставком тог пута који продужава од Петковаца кроз Шетиће, долази у Сапну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И колико је ту километара?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па са тог пута Петковци-Сапна, да ли ишли једном страном на Клису из Петковаца директно на Клису, ту је можда ајде да кажем 1,5 км.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, не говорим на Клису да иду него из Клисе? Каже господин Грујић да ту има веома близу, да је много ближе ту него да иду преко Каракаја. Испричајте нам ту путању?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То вас занима? Па из Клисе да би дошли у Сапну имају неких 5-6 км.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, преко?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Или Петковаца или Шетића, двије маршуте имају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' ту неки аутопут?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ма сеоски пут, сеоски пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Асфалтни?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Сад је асфалт, тада је био макадам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада је био макадам?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да, сада је асфалт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вас питам због тога што ови оштећени сви кажу да су се они у Клиси састали, односно да је ту речено да ту дођу и да су онда одједанпут им је речено да ту дођу да натоваре возила и све да их у Клиси чека Црвени крст и да ће их ту пропратити за Село Међеђу према Сапни?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја за такав договор не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А онда је изненада речено окрећи и идете пут Ђулића доле низбрдо јер је Клиса 150 метара.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Надморске висине изнад нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да и онда је за њих представљало изненађење кад су им рекли да оставе све што су понели са собом, своја возила и да силазе доле низ онај макадам према Бијелом Потоку и Ђулићима?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја не тврдим да то није тачно што су они рекли, али ја не знам за такав договор и не знам ко је њима преносио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али ви значи знате за супротан договор?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја знам за договор да су требали да сиђу на Бијели Поток.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' чуо то Алија Ђулић?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па требало би.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' у вашем присуству то речено?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не могу се тога сјетити, сем да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У његовом, пардон?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не могу, вјероватно да јесте, он је цијело време био присутан ту, нисам, не могу то тврдити, не могу то тврдити, с ове временске дистанце то не могу потврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сад сте убацили неке детаље које нисте причали у истрази да сте ишли у штаб тамо у граду, војни одсек у ствари, је л'. Зашто сте ишли тамо у град? Кажете, видели сте чак и Алију?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па малоприје сам ја то напоменуо, рекао сам ја то у истрази, ја сам то рекао у истрази да су мене задужили да одем да видим шта је са дјела нашег народа који је из Петковаца путем кроз шуму Грбавци и Јарган напустио село, то је било неколико старијих жена и нешто дјецe ко није имао кога да смести негде на страни и ја сам тим послom и тим путем се упутио да се информисем шта се дешава и онда сам колима пошао за Зворник и морао проћи кроз Бијели Поток и Ђулиће и Цер и Јардани итд. Јардан додуше остаје

мало десно. На том путу је било неколико барикада. На задњој од тих барикада на уласку у Зворник ми је речено да идем према војном одсеку, тамо могу добити одређену информацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко вам то каже?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Пет, шест војника неких који је био у барикади која нисам никад видео ни после тога а камоли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте причали о том у истрази, ја не знам. Имам ваш исказ пред собом. И?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: По доласку пред ту зграду ти војници су ми рекли, нисам ја схватио ни да је ту неко стражарио, група војника је била на уласку пред зграду, ја сам ту питао и они су рекли да то знају да има ту неки Алија и ја сам се накратко видео ту са Алијом, накратко јер је човек био ту у ходнику, накратко смо се видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, улазите у зграду војног одсека, испред је војска, војници кажете, стражари, шта?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нису стражари, нисам схватио да су они стражари, људи су обучени у униформама, неколицина њих је причала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У оним зеленим или у оним маскирним?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Биле су чојане униформе, не маскирне, чојане униформе и питао сам их имам такав и такав проблем требао сам се информисати, људи су рекли зна се за то, каже ми то знамо, има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су ти људи ваши отишли, за то знају?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да има проблема на том нашем терену, да има проблема, да већ неко долази за те наше људе, долазили су вероватно како је ко излазио да пита за излазницу или нешто слично томе, има каже тамо неки Алија. Где? У ходнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је л' сте ви питали да ли има ту Алија па су они рекли?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не, они су ми рекли има ту некакав каже Алија из тог терена, значи Ђулића, Петковаца и ја сам улазећи у ходник видео човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' то она зграда преко пута Општине?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је војни одсек?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па војни одсек је тада прије рата био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви улазите и затекнете Алију?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Улазим ту, има неки хол, то прије уласка у просторије има неки хол, десно дође неко друго предузеће, лево је то, у том холу сам срео те војнике и један од њих ми је рекао да има ту Алија. Ја сам на два, три минута човека видео и директно смо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта ради Алија, шта причате? Је л' он ту заробљен?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Рекао ми је да је заробљен, да га је заробио Спасојевић Драгомир претходну ноћ прије тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је онај Будо, је л'?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Звани «Будо», да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га заробио?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да га заробио и да га је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После оног састанка код вас?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па не знам да ли је. Да, могло је да буде и тако да је после тог састанка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тај дан, претходног дана?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Могло би да буде после тог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па што га заробио, шта каже?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ништа ми човек није успео рећи само каже он ме је довео овде, ови су нас растерали, ја нисам после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су нас растерали?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па ти људи који су били ту у ходнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А вас двојицу растерали?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да, доста више, ајде ти својим послом, имаш ти своје обавезе и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Алија ту шта каже, шта ради он ту?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па рекао ми је да га је Будо заробио и да је он ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још од јуче значи?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па каже рекао ми је у току ноћи ме је заробио тај Спасојевић Драгомир, звани «Будо», доведен сам овде, ево чекам. Није ми ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже чека?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па рекао је каже ево чекам, не зна ни он шта, није ми ништа конкретно рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли још некога ту видели у том ходнику?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Сад се не могу сјетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од Зворничана или од службеника то ко је могао?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам, видео сам тих неколико војника које ја нисам познавао и видео сам Алију и с њим сам те неколико речи проговорио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И јесте ли се сад ту информисали због оног, због чега сте дошли?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам се ништа информисао, речено ми је да идем кући, да ја немам ту шта тражити, зашто сам напуштао село и ја сам се одатле вратио у Јардан, из Јардана се пребацио кроз Грбавце и дошао у Петковце и ту добио информацију, ту је већ била, пао је већ, почео је падати мрак. Ту сам добио информацију да су та два дечака заробљена Слађан и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, они су били заробљени, кажете тек можда после 20 дана, месец дана размењени, а где су за тих месец дана били ови Муслимани из ових села за која су они размењени?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па не знам, мислим да је Момчило причао да су били задржани у Ћулићима, затворени су у Ћулићима, да ли су били доле у џамији или негде око џамије у оним кућама, ја стварно то не знам, али причао је да доле има један дио људи и да су неку жену слали да однесе писма и да враћа, да ће успети он то да направи ту размену и на крају ето што каже и направљена је та размена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' можете мало да нам објасните ту сцену кад ви сад крећете ка граду, као што је то већ оно увече кад видите Алију па пре тога кад

крећете, кажете у Бијелом Потоку сте видели пар камиона, војска, има ли ту људи ових ваших комшија?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Било је, видео сам на десној страни идући, значи из Петковаца ка Зворнику на десној страни у једној њиви била је једна овећа група људи, људи су сједели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мушкарци, жене, деце?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Било је заједно свега у том моменту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то већ сати, тог 01. јуна?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па колико би могло то бити сати, негде иза 12-ак сати, пола 1, тако, пола 12, мислим нисам уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седе тамо на тој ливади?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Била је ту једна повећа група људи, сједела је у ливади и околу је било те војске некакве, неколицина тих, двије, три групице војске је била на путу, они су ме зауставили, питали где идем, мало су инсистирали да се ја вратим, ја сам инсистирао да прођем и тако сам и прошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од технике кажете камиони, какви камиони – војни, цивилни?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Били су цивилни камиони некакви са цирадама, мени се чини да је један био без цираде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Паркиран или?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Паркирани су у једној линији су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад ми мало ту војску опишите, како та војска изгледа, како је наоружана? Је л' сте препознали ту неке своје?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Војске је било и у маскирним униформама, једна омања група била је нешто у милиционерској униформи, било је оне чојане униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цивилна милиција или војна полиција?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па не знам како се она тад крстила, да ли је цивилна или плавкаста. Плавкасту униформу је имала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли препознали неког?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам никог од тих момака које сам тада видео ја ниједног нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на полицајце?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да, ниједног нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од војске јесте ли препознали?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ни од војске нисам, па нисам никога познао од присутних на том терену ни возача ниједног није било у том моменту поред камиона кад сам прошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ови оштећени помињу разне неке да су препознали ту док су били, док су чекали. Истражни судија вас је нешто питао за неке, за Кићу па то?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја те људе знам, али нисам их, ти су људи у том времену били у селу Петковцима на истим задацима на којима сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то задаци?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па рецимо на ободу села стражари итд., то је Кићо, за њега ме је питао истражни судија познајем ли га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А је л' неко био на Бијелом Потоку да је имао тог дана задужење док су ти људи на ливади и то од ваших Петковчана?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Могао је само ако је неко ишао доле да иде самовољно, самоиницијативно да је напустио то што му је Момчило наредио, а наређење је било да се не напушта оно место где нас је он одредио да будемо и да стражаримо. Ако је неко ишао доле онда је то ишао у сопственој режији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли ви знали Агана Лупића?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Јесам, милиционер прдратни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли га виђали тог дана, јесте ли чули нешто о његовој улози?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па тог дана га нисам видио, није био на том састанку ни тог дана га нисам видио, човека знам, он је предратни полицајац, имао је и неку приватну продавницу, пролази се често, сваки дан малтене крај његове куће на послу и с посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ђулићима?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Доле је он у Лупама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Лупама?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже ова једна оштећена, сад име не морам да јој помињем, из Клисе жена која је ту живела да је у Бијелом Потоку када их је војска са Клисе отерала и кад су дошла оклопна возила у Клису доле видела, препознала Кићу из Петковаца првог комшију, да га је питала што одведоше децу, да је он рекао неће ништа бити итд., да је Кићо рекао да му је она кума и да је он ту нешто везано за њеног сина причао, а ви кажете није могао сем самостално, је л'?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Није требало да се деси тако. Ако је отишао онда је он отишао по неком свом нахођењу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Цвијан Петко из Петковаца?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Цвијан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петко? Има ли таквог?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Таквог нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Петка?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Цвијан од оца Петка, има један Цвијан Периф.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца Петка?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја мислим да му се отац звао Петко. Нисам то сигуран. Јесте жив, Цвијан је жив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже њега је ту познала?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нешто старији од мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како би се они ту појавили?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја не могу то да, није ми јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажете мало је место, је л' могуће да нисте причали после ко је био на Бијелом Потоку и шта се догађало, ко раздваја?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Није могло да се деси да они буду доле, никако није требало да се деси, да ли су сад они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, не питам шта је требало, него жена каже видела их ту, ви кажете не знате? Је л' сте причали после са вашим Петковчанима да ли је неко био на Бијелом Потоку ту формално, неформално, службено?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја нисам никад ту причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико вам није рекао да је био присуствовао кад се људи раздвајају мушкарци од жена, деца, цика, плач, врисак?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не, то мени збиља није нико причао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте икад чули да се тако то дешавало?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нешто ближе од онога што сте нам рекли?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па нисам то ни од кога чуо од наших Петковчана или било кога кога ја познајем, то вјероватно ако је тај био доле са нама он то не би ни испричао ни пред неким од Петковчана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јесте ли знали Нурију Јашаревића – председника Месне заједнице Клиса?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли њега виђали тих дана?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па у тим неким састанцима који су се одржавали прије тог састанка чини ми се да је и он присуствовао, али сад верујте да не бих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули шта је с њим било, је л' он затворен у школи или није?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам ништа чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' жив?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: За Агана сам чуо да је жив зато што је неко размјенио његову кућу тамо па се чула прича да је жив, а за овога нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је било са тим селима, са тим људима, је л' се неко вратио после рата у ту Клису, Калудрун, Сјенокос од Муслимана?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Та села живе сада, имају формиране своје месне заједнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Ђулиће?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: И у Ђулиће и у Клису, муслиманске Шетиће враћен је тамо народ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта се дешава кад су се они иселили? Кад се насељавају Срби у те куће, да ли то можете да нам кажете?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па у наредних можда три, четири, пет дана дошло је до насељавања ових људи који су дошли са Васићем, сад да ли је то било два, три, пет дана то збиља не знам, али у врло кратком периоду после тога дошло је до њиховог насељавања и то у само један дио тих кућа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У која места, у Ђулиће?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па у Ђулиће махом и у насеље Радава је нешто било смештено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' су ушли у пуне куће или у празне?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па то не бих знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли затекли возила од тих људи, кола, тракторе, стоку?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Материјалну технику су били покупили сву и била је једно време то знам паркирана испред старе школе у Петковцима. После тога је одвезена у Каракај сва та како је пописана одвезена је у Каракај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је то пописивао и прикупљао и возио?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Горе су прикупљали, не бих сад знао то да кажем ко је то прикупљао, довезена је, углавном довозила је и трактора је ту било и фреза и знам кад ми пођемо на линију, на положај, кад нам је смена виђали смо то у дворишту и једног дана кад тога није било питали смо се шта је стога, кажу одвежено је у Каракај, да ли су рекли сад не могу то тачно цитирати да ли је то нека робна резерва, шта је, тако нешто је спомињано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да су били неки тенкови тог јутра у Клиси?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Тенкови су били и прије у Петковцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: У Петковцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Петковцима? Кад су дошли, ко их је довезао?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То је дио неке јединице војне која је имала локацију и у Петковцима. Један дио тих војника у Петковцима је био и са том техником и одатле су отишли, одмах после ових збивања добили су нови премештај и иселили се из Петковаца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ту им је тенк стајао?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја мислим да су била два возила, два борбена возила да су била, био је један транспортер или можда један тенк или самохотка, не знам тачно, ни дан-данас се у то добро не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесу ли та возила отишла ка Клиси? Ви сте нешто рекли у истрази да сте видели како иду, је л' тако, ако се ја не варам?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Могуће да су та два возила прошла јер друга би се чула да долазе из правца Зворника, а та су два возила била у Петковцима раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па је л' их после више није било?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Чим је завршена та некаква исељавање, ново насељавање, више те војске није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, тог јутра, 01. јуна је ли било још или су та возила отишла?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: 01. јуна кад смо ми, тј. претходног дана кад смо увече пошли на ноћ на положај, они су остали у Петковцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ујутру је л' било?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ујутру не знам јер нисам ујутру рано сишао. У подне кад сам силазио једно од тих возила је било паркирано на путу од Петковаца где се према Клиси креће, то је пут Петковци-Сапна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А друго?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Друго нисам видио, јер сам ја тим путем морао сићи и видео сам ту једно од тих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи претходног дана је било, другог дана га није?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Другог дана једно од њих је било на том дијелу где се одваја пут који иде за Сапну, где се одваја на Клису, поред њих ја сам прошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су били ти људи који су опслуживали те тенкове, ти војници раније до тог 01. јуна, где је била та војска, чији су били тенкови која је задужена за то, та јединица?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ту су били у Петковцима поред тих тенкова су становали, ту спавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командовао том јединицом? Ко су били ти људи?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То је била редовна војска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То је редовна војска била, редовни војници су били, млади војници, ја не знам ко им је командовао, нисмо ми, нама је било мало од Момчила сугерисано да ми не контактирамо с њима, јер немамо ми шта с њима, они су на свом задатку, ми имамо свој задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли чули да је било неких убистава у Бијелом Потоку?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Приликом укрцавања људи у Клиси, да је убијен неки старији човек?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док су се ти људи ту укрцавали? Је л' било неког сукоба на том састанку? Да ли је било неких, ако сте ви чули, неких разговора да се ови из Живиница буне што ови треба да носе своје ствари или тако нешто? То су нам сведоци овде неки.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја то нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте чули?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте чули да се чека одговор неке команде, нешто да се чека, да се нешто план чека да се евентуално промени или тако нешто? Да се нешто тако десило?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ништа ни то нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се завршио састанак, јесу ли сви учесници отишли истовремено или је неко остао?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Сви који нису из Петковаца изашли смо заједно, испред моје куће смо се руковали, разишли, после тога смо ми отишли у наш месни уред, договорили се да те страже појачамо, да изађемо сви и од тог момента смо сви били на ободима села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је та била јединица од Момчила Ивановића, је л' то била нека чета или каква?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ми смо је звали «сеоска стража». Он је разводио људе и говорио где ће ко дежурати, кад нам је смена, сваки је у том периоду морао за себе понети храну од куће, нисмо имали значи ни логистику, тако да. Е, по том завршетку после тога је дошло до формирања батаљона, рекао сам, и онда смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико сте рекли дана, после неколико дана, је л'?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Седмица, десет дана, пет, не бих знао тачно рећи. Убрзо после тога је следило формирање бригаде и формирање првог батаљона, његово седиште су одредили у Петковцима, Момчило је по тој што је радио до тада ушао у састав те команде и ми смо били једна од чета тадашње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, први батаљон са седиштем у Петковцима?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После колико кажете шест до десет дана? Добро. А до тада ко је био надређен Момчилу до формирања?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Он је био надређен свима нама и није имао никакву рецимо ни да држи састанак некакав, него једноставно ако треба ноћас два човека да дежурају овде или пет онде, то је био његов дио задатка, он је се тако распоређивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не. Ко је њему надређен, не он вама – то знам, он је командир кажете, ко је њему надређен?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па ја мислим да у том моменту и није он имао надређеног зато што смо ми били одсечени, нисмо имали неку комуникацију с неким да би могли добити, нисмо имали рецимо радио уређај да смо могли контактирати. Ако је можда он нешто лично телефоном с неким пробао да добије неку инструкцију или нешто то је могуће, али знам да није ни он излазио из села, врло ретко је, он је био цело време са нама човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' вама познато нешто о каракајској чети? Имамо овде податке и исказе да припадници каракајске чете су обезбеђивали ту школу?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је то формација? Да ли знате нешто о томе?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па ја знам где је насеље Каракај, али шта се дешавало са њима у то време немам појма ни коју су формацију имали ни под којим су распоредом радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' знате нешто о Територијалној одбрани, о њеном функционисању? Нешто сте о томе у истрази причали.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Територијалну одбрану смо ми имали предратну и сећам се то као одборник да смо у прерасподели неких функција, пошто смо заједно чинили власт са СД-а да су они добили СУП чини ми се, неке функције кључне а ми замјену, а ми опет у Територијалној одбрани чини ми се неке кључне, они замену, толико тога знам као одборник. Толико се тога сјећам сад. Рекли сте да сте чули да је командант ТО био Марко Павловић, али га нисте никад видели?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Никад тог човека.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За који то период сте рекли да сте чули да је био командант?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па не знам ја који је то период био али једно време сам чуо да има некакав доле командант, да је Марко Павловић, а ја тог човека никад нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је л' то пре или после овог догађаја?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не би то сад знао рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро. А чули сте да је ова чета обезбеђивала школу, је ли?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Која?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каракајска.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја не знам да ли су они били чета, шта су били, да ли су обезбеђивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па тако сте рекли у истрази, само вас питам, да ли још нешто се сетите, ево данас сте се сетили да сте ишли у Војни одсек, па рекох да ли још нешто.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па не знам ја да ли су они били чета и коју формацију су имали, школа је у Каракају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте видели неке аутобусе цивилне тог 01. јуна кад сте ишли у град?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам њих срео нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту на тој ливаци или поред тог тенка или поред тих камиона што кажете.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Само сам камионе тада видио када сам прошао на Бијели Поток, ако на то мислите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аутобусе не?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А полицију сте видели, плаве?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па било је. Било је и плаве униформе и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте познали неког полицајца?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да нисте видели Петка Панића можда?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Петка Панића познајем, али га тада нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад сте ви прошли нисте га видели.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам га видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко вас ту зауставља. Кажете није то баш лако било стићи до Зворника?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па три, четири групе сам, три четири групице су на путу биле, прва ме зауставила и мало сам се са њима расправљао зашто ја хоћу, зашто они мене враћају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ко су ти људи, јесу то неки Босанци, Срби, ко су?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Немам појма ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Србијанци?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Немам појма, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По говору јесте могли да закључите јесу ли то неки људи ту локални или нису ти што вас заустављају на тим барикадама.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па не вјерујем, не знам, не знам, ја те људе не познам, подоста људи тих Зворничана или некога ја знам али нисам ту никога препознао, ко је могао бити и даље сам путем имао у Церу барикаду па не знам ја у овоме доле Каракају, па на уласку у Метеризе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Алија Ђулић у свом исказу у истрази, да је у кући вашој, каже око куће било доста војске у неким маскирним униформама и нека «застава 128» црвена, јесу то били ови од овог Максимовића? Тога дана кад је било?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да, да, било је то једна група њихових војника који су дошли са њима не знам за ту «заставу» ја је нисам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже бијелинске регистрације, па се он уплашио од неког момка у маскирној униформи са аутоматом?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја «заставу» нисам видио, вјерујте нисам ни обраћао пажњу, њихови су ти људи били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да су тражили да присуствује Црвени крст међународни? Је ли било говора о томе да је био обећања да неки долази Црвени крст или тако нешто?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја не знам нисам то чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време евакуације?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он каже да се чека одговор неке команде и да је онда каже дошла забрана да не могу да иду ка Сапни него да ће се пребацити сутра преко Каракаја и Тузле и каже онда састанак се завршио, каже Ђулићи су од Сапне свега 8 километара, и то је био најкраћи пут али наредбом команде дошло је до обуставе исељавања и пребачени су преко Каракаја да иду, али је он то вече ухапшен тако да он није ни био каже тамо у Бијелом Потоку где су ови сви раздвајани и тако даље. Је ли се ви сећате тога да се чека одговор неке команде да се ту нешто мења неки план?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја не знам ни да је било приче да ће доћи до неке измјене нечега нити ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их неће пустити да оду према Сапни краћим путем него да морају да иду преко Каракаје у Тузлу.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја то не знам, то после завршеног састанка смо ми отишли кажем на обод села и нисмо имали више ниједан скуп ни састанак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, он каже на састанку се чека одговор.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: На састанку да неко јави?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То није било приче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није било?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То није било приче никакве о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже он причало се ту да ће они ићи са својим возилима, тракторима, шта имају, ви то чули нисте?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има неких питања?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добили сте налог од Ивановић Момчила да сиђете и видите о чему се то ради о тој теми о којој се говорили, па сте онда сишли до Бијелог Потока. Ту сте описали али ја бих уколико је могуће да то опишете детаљније у том смислу на пример колико сте видели камиона, да ли је тај народ кога сте видели тамо на ливаци био сав у једној групи, да ли међу њима има тих мушкараца, јесте познавали некога, да ли сте некога можда препознали од тог народа, рекосте нисте препознали никога од ове војске која је била на барикадама како ви описујете и те полиције, а да ли сте од тог народа некога препознали, неког свог комшију и некога?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па ја не знам колико могу да вам дочарам то није моменат кад бих ја сад у миру наишао на Бијели Поток и видио ту ситуацију. Ја сам рекао са десне стране идући из правца Петковаца и Ђулића ка Зворнику, у једној њиви је било подоста свијета и онако идући колима поред њих видио сам да их има и жена и дјецe и свега и да има војске око њих, и у том моменту мало ниже тога ме је уставила та група прва од тих војника, са њима сам ја расправљао зашто желим проћи, они су ме враћали и ту се моје запажање свело на њих, даље проласком мимо ту групу војника видио сам тих неколико камиона који су били паркирани у линију поред које ја морам проћи. То је све што могу на ту.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можете да кажете колико је ту камиона тих било и о којим камионима се ради, мањи, већи?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па већи су то камиони са церадама можда типа троосовинца или шлепера некаквог, и то нисам запажао, знам да су већи камиони, већи су камиони били у питању и да ли их је у том моменту било 5, 6, 4 то вјерујте нисам бројао нити је то коме тада пало на памет да их броји.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је код тих камиона било мушкараца евентуално?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Код камиона није било никога, никога, они су стајали мало ниже те групе у колони и ја нисам у том моменту видио никога, баш ниједно лице поред камиона.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Потом сте причали да сте се срели са Алијом и онда каже мало сам попричао са њим, па мене занима јел се теби Алија тада нешто жалио?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја сам њега питао откуд ти овде, шта се дешава, откуд ти овде и он ми је само рекао да га је претходну ноћ су каже дошли неки момци са Будом и ухапсили су ме, довели су ме овде и ја чекам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је рекао где, где је ухапшен, да ли код његове куће или на неком другом месту, да ли сте причали о томе.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Чини ми се да је рекао у селу, мислим тако, ако се добро сећам чини ми се да је рекао у селу, чини ми се баш тако да је рекао и ја сам му, и пита он мене шта ја радим ту, ја сам исто тако накратко рекао ево дошао сам да видим шта је са нашим човече, и наши су негде из села исцурили и ови су нас момци раставили и то вјерујте то само кратак.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ви сте на крају објаснили да кад се завршио састанак изашли сте у двориште и ту сте се поздравили, а онда сте ви отишли у?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: До нашег мјесног уреда, ту је једна просторија гдје и данас борави мјесни уред.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Е ко је отишао ту?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Отишао сам ја и Момчило Ивановић и горе нас је сачекала једна група људи да им кажемо шта се то дешава.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Та група људи је?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па наши мјештани ту из села, било је ту и старијих људи, млађих и тад смо се ми договорили да морамо да појачамо стражу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: И сад да отклонимо дилему начисто да ли је тада у тај уред отишао Јово Мијатовић, сведок «Q»?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не, не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро. Хвала. Немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нама овде било је састанака и пре овог састанка уочи овог исељавања становништва и да је то била друга врста састанака о томе како једни другима можете да помогнете, је ли можете да нам кажете шта се догађало у тим муслиманским селима уочи тог дана састанка, становништво, је ли било неких улазака, неких српских јединица у села, је ли било неког малтретирања становништва, је ли било неких убистава, шта доводи до те одлуке са Алија Ђулић долази код вас и тражи тај састанак око исељавања?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Може. Претходно је на нашем простору убијен заставник у селу Сапна, активни официр Војске Југославије.

НАТАША КАНДИЋ: Кад је то било, да ли је то било тих дана или је то било у неком ранијем месецу?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Неки ранији период ја желим да увежем цјелу ситуацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то је било још у марту?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је 01. јун.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па знам, али она ме, госпођа ме пита шта доводи до тих свих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја сам схватила да је то мало ближе требало да се.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па не можем ја ближе, ја које сад ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава пред исељење, јер кажете први пут чујете кад Алија долази за исељење, а пре тога није било приче око тога.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Знам, али ви инсистирате само на тај датум, ја желим да кажем да је све кумовало од убиства заставника до проласка онога њиховог Хајрудина Меша или не знам већ како им се звао тај капетан Хајро, постављањем барикаде у Дардаганима, до проласка покојног Буде у њихово село на брану па направи и он њима инцидент, до проласка једног Милошевића кроз Бијели Поток гдје су ставили булдожер на пут од стране муслиманских неких снага, или неких људи који нису хтјели у суру или са неким људима, то су све проблеми који су кумовали да ми одржавамо те састанке по селима и да пробамо да смиримо ситуацију. Кад је задња.

НАТАША КАНДИЋ: Поменули сте да су биле и кажете муслиманске снаге, па је дошло до постављања барикада, ко поставља барикаду испред ваше куће, па кажете дошло је до сукоба?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Испред наше куће смо ми мјештани.

НАТАША КАНДИЋ: И каже неких српских снага, које су то снаге?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ево овако, добро сте то питали, муслиманске снаге кад сам споменуо, мислио сам на Хајрудина Мешића који је дошао из Снежнице која је одатле 30 километара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је овај командант Хајро, помињу га и ови.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Тако, ето тако, и поставио барикаду нама иза леђа ка Зворнику. То мислим на те снаге а не на људе из Ђулића или Клисе. Када причам о снагама, српским снагама, кад споменем њих тада мислим на ту неколицину војника и те двије, борбена возила.

НАТАША КАНДИЋ: Која је јединца била, је ли била нека јединица смештена у Петковцима?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја причам да је била два борбена возила и 10-так војника којима ја не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Који су ти војници?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли био неки Пиварски?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не знам, није био Пиварски тада, њега знам касније кроз рат, сјетио би се да је он био, није био. Причам да су ту.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли се сећате неког другог имена?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па причам ти да је то било, причам знам да је то била нека, неки млади момци које касније нисам виђао у нашим јединицама јер сам ја и даље остао.

НАТАША КАНДИЋ: Али нису ту из села?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не, ни из суседних села окол, ни из суседних села. То је значи кад сам спомињао једне и друге војне формације, мислио сам значи на капетана Хајру који је дошао са стране, поставио нама иза леђа барикаду. Ови момци који нису из наших села, то је збуњивало и спрски и муслимански народ и на бази тога смо ми разговарали дај да видимо шта можемо урадити да не направимо проблем, да смиримо ситуацију, али од оног момента када је Хајро иза нас поставио барикаде, сукобио се са српским неким снагама, у подручју Дардагана и села Грбаваца, ми више нисмо имали могућности да контактирамо ни ја ни Алија, и то је трајало један период да ли је 20-так дана, да ли верујте то не могу тачно одговорити, онда је он одлучио да дође до близу те моје куће и викао је, сећам се да је викао могу ли ја прићи безбедно барикаде.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, само ми реците ко онда иде у општину, ко иде у Зворник и позива неке људе из.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То сам ја напоменуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То сам ја напоменуо да ли је био Ивановић Милан или Момчило то са сигурношћу не могу одговорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не понављамо.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: И не знам ја да ли је он ишао у општину и да ли је звао телефоном или нешто радио, ја то не знам. То не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте код власти.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Баш тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако сте рекли.

НАТАША КАНДИЋ: Добро и рекли сте нам да заправо ви сте излазили и улазили и да је то можда разлог зашто ви нисте чули тачан ток разговора али сте ипак чули да је договор да неко полазно место Бијели Поток.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ево ја ћу то да објасним.

НАТАША КАНДИЋ: Ко то каже?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ево ја ћу то да објасним како сам ја улазио, у продужетку те моје собе велике има тамо ниша, ја сам у ту нишу улазио и једном сам улазио до просторије која је ниже од те зграде, то су два моја изласка. Не знам да ли су они трајали по пар минута, значи буквално нисам нешто посебно одсуствовао из те просторије, али ја не знам одговорити сад ко је то директно рекао, ко је директно ту реченицу рекао, са ове позиције вам то не могу одговорити.

НАТАША КАНДИЋ: Кажите ми, а да ли се тада на том састанку знало, изнела информација Алија или било неко други о томе где се налази становништво из Ђулића?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Није то, то није нико причао да је рекао рецимо.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ви знали где се они налазе и шта се догађа у тим селима зашто су у Клиси они сви?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Тада нисмо знали, тада нисмо знали али када је све ово прошло сазнали смо да су ти људи били на Клиси, у насељу Клиса, а тада у том моменту није водио такве разговоре нико нити сам ја знао да су они горе или неко од ових учесника.

НАТАША КАНДИЋ: А када вам се Алија, када вам се обраћао је ли вам описивао мало ситуацију шта се догађа, где су људи, шта је у селима?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па није човек о томе причао, него је причао оно што сам и ја њему причао да имамо најезду проблема, да ће ти проблеми кулминирати још више, да ће се створити, дај да видимо шта урадити, то је сва некаква прича и моја и његова и свих тих људи који су тада одали по тим састанцима. Нису то стандардни људи, ако смо ми срели сад домаћина Мику Ивановића, имам одређени проблем, хоћемо да одемо до тих људи и да кажемо ајде и ти са нама или не, значи није била то.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли сте ви, реците ми сада, долази на састанак Драгомир Васић који није.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Кога ја нисам тада знао уопште, сад знам.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли тада било говора о томе осим што ви кажете да је он причао о томе како су они морали да напусте куће, је ли било неког говора о томе да ће он са људима који је дошао, да ће они ући у те куће, у та села из којих ће људи отићи.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па била је прича да су они изашли из својих села, да су оставили све, да су имали рањених и погинулих, то је он испричао, он има своју неку епизоду ту коју је прошао, ево ви имате сретну околност, не знам ја такву, али да нешто конкретно у смислу томе где ви не знам, ви ћете данас напустити, ја ћу сад ући, то није било приче нити је то ко могао предвидјети у том моменту.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. А где су били смештени ти људи који са вама онда крећу следећег дана у те страже?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Они су, тада нисам знао где су били смештени, ја сада знам да су били смештени негдје у Зворнику у спортској дворани и да је одатле узето тих 30 момака и да је доведено у село Петковци да нам помогну око обезбеђења.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли ви знате или видите када ти људи из тих села који су били смештени у спортској дворани, када они улазе у та ваша села?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То сам рекао, поновио сам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте понављати.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, кажите нам, то што сте нам рекли до ујутру сте примили информацију да муслимани из Клисе иду према Бијелом Пољу?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте добили информацију како то иду?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ма не, то је неко видио од војника који рецимо са дијела неког бријега види дио пута којим они прлазе, то је тако се некако.

НАТАША КАНДИЋ: А како је ли иду својим возилима, аутомобилима, тракторима, пешке?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ма нити је то госпођо у том моменту ко питао, нити је то коме разумете, то је један тренутак кад не знаш шта ће са тебе да буде и са твојије, неко је само пронио ено их људи иду ка Бијелом Потоку, значи неко ко је био на неком видном стражарском мјесту.

НАТАША КАНДИЋ: Кад ви добијате и од кога неку ту информацију да неки људи из Петковца, ја нисам схватила после сте поменули неке жене и неку децу да одлазе из Петковца преко тамо Грбаваца и не знам, то ми уопште није било јасно можда нисам разумела.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Петковци су српско село.

НАТАША КАНДИЋ: Добро.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Када је настао проблем са овим нашим стражама, са њиховим одласком тада је то наше мало народа што је остало, раније је један дио људи богатијих и јачих своју породицу, дјецу спаковао и одвео негде у Србију или не знам ја у неко безбедније место у Подрињу или тако гдје је он сматрао да је безбедније. Остало је нешто ту наших жена и деце и стараца и старица и један од тих људи је дошао до нашег положаја према Клиси, и рекао да су се сви покупили напустили Петковце и отишли пут Грбаваца да изађу на село Јардан, то је неки простор кроз шуму три, четири километра, можда и пет. Па шта знам колико има, можда да их је остало у селу тридесетак.

НАТАША КАНДИЋ: Тридесетак?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја.

НАТАША КАНДИЋ: А зашто они одлазе?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Валда због страха некаквог откуд ја знам због чега.

НАТАША КАНДИЋ: Је ли вас неко задужује да ви?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Да, да, па то сам рекао, тада ми Момчило Ивановић каже дај отиђи види шта је са ови наших људи.

НАТАША КАНДИЋ: И где ви налазите те људе?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: У Јардану.

НАТАША КАНДИЋ: Јел се они враћају?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Једни су се вратили тада самном, мало мушкараца, једно тројица, четворица, а оно остало је остало да ноћи, и тако су се сутрадан или за дан, два враћали у село.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, реците нам само, кад ви сазнајете, ви силазите значи, долазите ту у Бијели Поток, јел ви видите јел има неких, помињете камионе, нисте видели аутобусе, а јел видите можда неки, оне мале тракторе неки приватни аутомобили и то?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: На том путу који ја требам прећи од моје куће, од Петковаца до Бијелог Потока у дужини можда од једно километар и по оквирно говорим, нисам видио ни једно возило на које ви мислите.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли ту видите сведока "Q"?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли видите Драгомира Васића?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли видите можда Јову Мијатовића?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли знате ко је Маринко Васиљић?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Знам ја ко је Маринко Васиљић.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли га видите?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли видите на пример, јел видите неког полицајца којег познајете?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја сам рекао, на питање да сам видио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам. Само нешто ново ако имате да питате.

НАТАША КАНДИЋ: Па, мени се сви чини да је све важно, а можда збиља није, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све што је важно а није питано слободно, а нешто што је већ питано нећемо поново.

НАТАША КАНДИЋ: Рекли сте нам да је било неког одласка неких муслимана, независно од овог организованог исељавања а да онда накнадно сазнајете да су неки остали, е сад, од кога сазнајете да има неких одлазака, ако сам ја добро разумела, то је било у току ноћи?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па ја сам то рекао. Хапшењем та два момка, хапшењем та два наша момка и по њиховом повратку ја сазнајем да их је одвео тај и тај.

НАТАША КАНДИЋ: Где су били ти дечасти?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: У селу су на ободу нашег села је њихов, негде су ту ухапшени.

НАТАША КАНДИЋ: Шта су они радили, деца на ободу села?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Немам појма.

НАТАША КАНДИЋ: Па молим вас, па то је врло део људи вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате или не знате?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Напушта из страха?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: А они неће да то кажу никоме.

НАТАША КАНДИЋ: Та деца?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Неће да кажу.

НАТАША КАНДИЋ: Сад кажите, ко преговара са овим муслиманима који су остали кад сте ви сазнали да има, да ли су то породице, мушкарци, жене, деца, ко су ти који су остали?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: И то сам рекао, рекао сам да сам то сазнао од Момчила Ивановића и да је он нама рекао да има изгледа да ће замијенит ту дјецу.

НАТАША КАНДИЋ: Молим?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: И да има изгледа да ће замијенит ту нашу дјецу.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, ја питам ти који су остали муслимани у свом селу, ко су они, да ли су то породице?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Вјерујте да и ја нисам видио нит знам списак који су убијени нит сам гледао у списак.

НАТАША КАНДИЋ: Па добро не у списак, причало се ко су ти људи који су?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Момчило нам је рекао да има једна група људи коју ће он пробати да замјени и мисли да ће успет.

НАТАША КАНДИЋ: Колико је то људи било?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ни то није рекао, нисмо га ни питали.

НАТАША КАНДИЋ: Па јесте ли чули колико је било?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па нисам га ни питао госпођо.

НАТАША КАНДИЋ: А од кога сте чули јесу л затворени у џамији или да су у кућама неким?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Исто сам то чуо од Момчила Ивановића да се налазе и да ће он отић да види, и да се налазе негде или у џамији или око кућа у џамији.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је то донео одлуку да се они затворе?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Немам појма, то стварно не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А јел знате како су они, којим путем, куда су они одведени?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: И то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Ништа о томе?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Стварно не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Колико пролази од тог дана када је, од тог 01. јуна када ви чујете да су они, како ви кажете смештени у Школско-техничком центру, колико пролази, по вама?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када?

НАТАША КАНДИЋ: Па до тада када чују, од тог 01. јуна када је он чуо?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Питали су ме, ја одговорио, прошло је можда и десетак дана, можда и више, то су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је око десет.

НАТАША КАНДИЋ: Па чекајте, јел прво чујете да су у Школско-техничком центру или да су одведени у Пилице, шта чујете прво?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па ја мислим да ви нећете да мене разумете, ја сам рекао да сам у датом моменту.

НАТАША КАНДИЋ: Ја знам где су прво били, па ми је логично да прво, да не можете да чујете прво да су одведени у Пилице па после да су смештени у Школско-техничком центру, то је?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је стварно небитно, били су и овамо и тамо и то није спорно, то нико не спори где су били.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То не знам, то вам не знам одговорит. Можда сам чуо, можда сам баш чуо да су били ту и отишли доле у истом моменту.

НАТАША КАНДИЋ: Па мени је јако битно да знам када он каже смештени су у Школско-техничком центру, да нам каже шта је чуо, како су они то смештени у Школско-техничком центру?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: То вам не могу одговорит, то.

НАТАША КАНДИЋ: Па како је тај неко од кога сте чули употребио израз, знате смештени су, људи се смештају.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па то би требало њега питати.

НАТАША КАНДИЋ: Смештају се у хотел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате од кога сте чули?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па мислим да сам чуо од Момчила или од неког од тих људи који је у то време био мало ближи неком извору информације, и то не могу потврдно одговорит од кога сам чуо и не знам на основу чега је то.

НАТАША КАНДИЋ: Па кад сте чули, само ми реците ко је код вас утисак да ли је то нешто ето нешто, људи су збринути, знате када се каже да су смештени.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја сам вас добро разумио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су само посредна сазнања.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја вас сад добро разумем.

НАТАША КАНДИЋ: Како он чује, молим вас, то је врло битно, то је 700 људи, негде су одвојени, да знамо шта се ту прича у тој сеоској заједници, да ли су, значи нешто што може да шири јако велики страх а нешто што може да смирује, каже ето они су лепо смештени у школи, па се људи, па су ето српске комшије и власт брину о њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете ви да се сетите термина који је употребљен кад сте чули да се налазе у школи?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па не могу можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ајмо даље питања.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. А када сте чули ово да су одведени у Пилице, у ком контексту је то било, одведени шта да тамо раде, да бораве, да?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па не могу ти то одговорит, не могу вам то одговорит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком циљу су одведени?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не, не, то не знам, не знам, промијенили су локацију, нису више ту, сад су одвезени за Пилице, можда у том контексту, не знам то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли сте Ви ту у овом периоду имали прилике да видите неке од ових изузимајући Алије Ђулића од оних који су били код вас на састанку, сведока "Q", Драгомира Васића?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не, не.

НАТАША КАНДИЋ: Јову Мијатовића?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не, ни једног, од момента њиховог исељења до можда је прошло и два, три мјесеца онда сам.

НАТАША КАНДИЋ: Јесте ли у том периоду било када видели председника привремене владе Зворника?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питала сам, рекао је да није.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Рекли сте нам, остало ми је нејасно, када ви заправо добијате ту информацију или када видите, чујете, прочитате негде да Пилице заправо значи да су тамо одведени и убијени?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Са сигурношћу сам то схватио оног момента кад је суђено Ердемовићу, то сам дао.

НАТАША КАНДИЋ: Јел знате колико је то година после. Да ли можете да се сетите пре тога нешто са несигурно, али сте ипак нешто чули, неку гласину, нешто, причало се?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не могу, не могу то одговорити.

НАТАША КАНДИЋ: Јел се причало или се није причало?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Можда се и причало, ја не знам ко ми је причао па шта сад да говорим.

НАТАША КАНДИЋ: А јел имате нешто у памћењу да сте чули нешто? Из вашег комшилука је, нема више тих људи, прича се, знате да је било одвајање, да су били у Школско-техничком центру, па у Пилицама, па јел онда нешто питате, нема људи?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Свако је причао своју верзију, неко је причао одведени су негдје размијењени, неко је причао негде су смештени у Србији, неко је причао побијени су, неко је сваки дан неку своју верзију. Ја причам да са сигурношћу знам да су ти људи побијени у Пилици од момента кад је

Ердемовићу почело суђење, други одговор вам не могу дати. Ви инсистирате да ја кажем сад ко је мени.

НАТАША КАНДИЋ: Ја само питан молим вас оно што је логично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, рекао је да не зна, ајмо даље питање.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја покушавам ал не можем.

НАТАША КАНДИЋ: Ако сте чули, једну, другу, како сте чули. Само ми још, морам да се вратим на ово, да ли ви знате како су ти људи после, које сте држали затворене тамо у џамији, како су одведени на муслиманско.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па није он рекао да је он држао.

НАТАША КАНДИЋ: Не, ја кажем држали уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које сте држали.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па ви сте рекли држали сте и већ сам хтио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте које сте држали у џамији, није он рекао да је он држао у џамији.

НАТАША КАНДИЋ: Не, уопште мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли били некад у џамији или ту где су?

НАТАША КАНДИЋ: Молим вас, нисам рекла да је он лично држао, него сам рекла.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Нисам улазио у џамију.

НАТАША КАНДИЋ: Они, као што су постављали барикаде, тако и држали људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, рекли сте које сте држали, прво сте рекли које сте држали, ја кажем он није то рекао да је он држао. Јесте ли ви били у тој џамији?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, није му речено њему лично, него су како је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, небитно, ајмо питање је.

НАТАША КАНДИЋ: Па ето, то је питање. Да ли зна како су те људе које сте држали тамо у џамији, како су они стигли до муслиманске територије и како су, с ким је?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли сазнали како су деца дошла, како су враћена?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: И то неznam, мислим да нису заједно дошла, да је, да су распар дошли.

НАТАША КАНДИЋ: А јесте ли некад причали са том децом?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Ја вам мало пре реко, та дјеца неће да кажу ни како су одведени ни гдје су били, ни да поднесу неку тужбу против некога ако је киднаповао, пробао сам два, три пута да разговарам као рођак да се заинтересујем нисам добио информације.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ја ћу имати само два питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Ви сте објашњавајући ту ситуацију на питање председника већа и пуномоћника оштећених рекли да је та ситуација колико могу да парафразирам била јако напета између Срба и Муслимана, барикаде су ту. Мене интересује у једном тренутку поменули сте интересантан један

податак како Алија долази до вас, шта ви кажете, он зове са неке дистанце, јел. Јел можете да нам то објасните?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Може, има ту, моја кућа је у самој лијевој кривни испред доле има десна кривина, по проласку ове десне кривине, он види ту барикаду и тај дио и одатле је човек викао могу људе, Алија је.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А не прилази је ли?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Иде полако и каже ало људи Алија је овде видите могу ли прићи горе па, нормално смо рекли, прићи, нема проблема.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Значи, такав степен неповерења је већ био значи сви сте се плашили јел?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Такав степен неповерења ја знам да ви не можете схватити и не могу вама ја то објаснити, то је било.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, зато ја покушавам кроз ова питања да. Знате овде ми имамо представу да је то потпуно једна мирна грађанска опција и сад неко долази те муслимане узима, ја управо то вас питам, значи.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Једно време смо имали апсолутно поверење једни у друге и разговарали смо и пробали смириват, једног момента један инцидент је прекинуто све и онда је нормално то поверење пољуљано.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Да ли сте ви тад чули да је била масовна ликвидација мирног изласка колоне из Тузле, мештани тог?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Јесам и имам.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Јесу ли радили телевизори.

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: И има трагедију из те колоне.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: А да ли су муслимани знали за то, комшије ваше?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Па претпостављам да јесу, радили су медији, могло се знати.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Добро, немам више питања. Судија извињавам се, имаћу један предлог кад сведок заврши саслушање па чисто да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, питања, нема. Јел имате ви питања, немате, добро. Хвала вам што сте дошли за трошкове, колико сте имали трошкове доласка, јел тражите од суда?

СВЕДОК ВИНКО РАДОВИЋ: Путни трошкови, путовање на релацији Зворник-Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Сведок тражи трошкове.

Добро, слободни сте, можете да идете. Изволите предлог колега шта сте хтели. Довиђења.

АДВ.МИЛОМИР ШАЛИЋ: Судија ја бих желео да следећи одбрану мог брањеника и његов захтев, већ сматрам да је то на месту да предложим да се укине притвор против њега, јер сматрам да нема више разлога за његово задржавање из основа који му је притвор одређен и продужаван, већ ево четврту годину. Да би избегао замку оцене доказа до сада спроведеног поступка ја ћу само неколико ствари напоменути а за које мислим да су важни када будете

одлучивали о овом мом предлогу. Он је притворен по основу значи решења истражног судије у раној фази поступка где се сам одазвао на позив овога суда и дошао и у тој фази поступка која је заиста дуго трајала, дошло је до оптужења и касније измене оптужнице која је знатно редукована у односу на њега јер се у току доказног поступка дошло до сазнања каква је његова улога била. Ради се о човеку који је у годинама, болестан је, а имајући у виду пре свега једну праксу суседних, околних држава које расправљају такође о истим чињеничним правним питањима где се лица која су процесуирана за ратне злочине не притварају, чак и за дела где се тек на главном претресу изричу казне преко 10 година, па се тек на том претресу притварају или након тога, ја сматрам да заиста нема више разлога за његово задржавање у притвору по овом основу по којем му је притвор продужен последњи пут, јер кад се целокупна ова његова улога сагледа ја заиста не видим ни једног прописа који би, на основу кога би се њему могло ставити на терет и чињење и нечињење у односу на његову улогу тамо коју је имао као функционер, практично представник цивилне власти. Ја се захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја разумем разлоге и залагање одбране да се према оптуженог Грујић Бранку укине притвор, међутим законски разлози говоре нешто супротно и ја не видим да је било који од основа због којих је притвор одређен а потом продужаван отпао. Тако да се противим предлогу за укидање притвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА:

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ предлог браниоца оптуженог Грујић Бранка за укидање притвора.

Ја ћу опет да кажем овде да се тачка 5 до сада не само није изменила, већ је овом новом оптужницом добила много више на значају, а то је разлог због кога је притвор у овом предмету одређен, значи изузетно тешке последице кривичног дела, за које постоји основана сумња што значи нећемо улазити у оцену доказа што је рекао бранилац, то је тачно, али основана сумња произилази из оптужнице која је ступила на правну снагу, и за сада та основана сумња стоји, а тачка 5 такође стоји, и то не да стоји, него тек сада стоји имајући у виду, тешке, изузетно тешке последице. Ја не знам да се у окружењу води неки поступак у коме је 700 људи страдало. То заиста не знам, ако ви знате неки такав поступак ви ћете нам рећи.

Па ја вам кажем, за ратни злочин у коме је страдало 700 људи ја не знам да се води поступак у окружењу.

Не, ја само да објасним одлуку суда, дужна сам да образложим обзиром да се ове одлуке не израђују у писменом отпракку.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Претрес се одлаже а следећи заказује у дане:

-23. и 24. март 2009.године са почетком у 09.30.

О распореду саслушања сведока странке ће бити обавештене писменим путем.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА